

1972

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

Богданов К. К.
Киревинос

ΣΥΜΜΕΙΚΤΑ

(ΑΝΑΤΥΠΟΝ ΕΚ ΤΟΥ ΙΒ' ΤΟΜΟΥ ΤΩΝ «ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ»)

Θεσσαλονίκης Καλλίνικου Φωτιάδη (1878-1884). Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ μέλη ἀνήκουν στὸν Βασίλειο Νικολαΐδη Ζαγκλιβερινό, Ἱεροψάλτη τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ Θεσσαλονίκης, καὶ σὲ ἄλλους εἶτε συγχρόνους του, ὅπως στοὺς Ἱεροψάλτη μοναχὸ Θεοτόκη Βατοπεδινὸ ἀπὸ τῆ Λέσβο, Γεώργιο Μπέτσο Καστοριανό, Βασίλειο Γρηγορίου Οἰκονομίδη ἀπὸ τῆ Νιγρίτα, Νεκτάριο Μ. Βλάχο, Σταμούλη Παναγιώτου Ζαρκινό, εἶτε στοὺς παλαιότερους Μητροπολίτη Σιανίου Μελέτιο, Ἀναστάσιο Ραφανίτη, Ἰωάννη Πρωτοψάλτη καὶ μοναχὸ Συνέσιο Ἰβηρίτη. Τὸ ἀντίτυπο τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης ἀνῆκε στὸν ἴδιο τὸν Β. Νικολαΐδη Ζαγκλιβερινό, ὅπως πιστοποιεῖται ἀπὸ διάφορα ἰδιόγραφα σημειώματα.

Ἡ πλήρης ἀναγραφή τοῦ ἐξωφύλλου εἶναι ἡ ἑξῆς: «Καλλικέλαδος Ἀηδών/Περιέχουσα/Μέρος Τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνιαυσίου Ἀκολουθίας/Ἦτοι Ἐσπερινοῦ, Ὁρθρου καὶ Λειτουργίας/μελοποιηθεῖσα κατὰ τὸ πλεῖστον παρὰ/Βασιλείου Νικολαΐδου Ζαγκλιβερινοῦ/τῆ προσθήκη διαφόρων ἀνεκδότων μαθημάτων/τῶν ἐξοχωτέρων τῆς ἐποχῆς μας μουσικοδιδασκάλων/Ἐκδίδονται Ἠδὴ Τὸ Πρῶτον/Ἰπὸ Σπυρίδωνος Π. Βασιλειάδη/Καὶ/Γρηγορίου Ἱεροδιακόνου Ἰβηρίτου/Ἐν Θεσσαλονίκῃ/Ἐκ Τοῦ Τυπογραφείου «Ἡ Μακεδονία»/Θάνου καὶ Βασιλειάδη/¹ 1882», σσ. η' + 556, διαστάσεις 0,17 × 0,115 μ.

Νομίζω ὅτι μὲ τὰ παραπάνω νέα στοιχεῖα ἀποκαθίσταται ἡ ἀλήθεια σ' ἓνα θέμα πού, παρὰ τὸν λεπτομερειακὸ του χαρακτήρα, εἶναι ἄξιο προσοχῆς γιὰ τὴν ἱστορία τῆς πνευματικῆς κινήσεως στὴν τουρκοκρατούμενη Μακεδονία.

ΧΑΡΑΛ. Κ. ΠΑΠΑΣΤΑΘΗΣ

ΚΥΡΙΛΛΟΣ Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ Εἰς τὰς εἰκόνας Παλαιοπίστου εἰκονογράφου*

Τὴν 14ην Φεβρουαρίου 1969 συνεπληρώθησαν 1100 ἔτη ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου Κυρίλλου τοῦ Φιλοσόφου, φωτιστοῦ τῶν Σλάβων. Οἱ Ρῶσοι παλαιόπιστοι² ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν, τιμοῦν τὸν Κύριλλον ὡς ἅγιον, ὡς διδάσκαλον καὶ ὡς παιδαγωγὸν τῆς διδασκα-

1. Βλ. Χ α ρ α λ. Πα π α σ τ ἄ θ ης, Τὰ πρῶτα ἑλληνικὰ τυπογραφεῖα τῆς Θεσσαλονίκης, «Μακεδονικά», τ. 8 (1968), σ. 254.

*. Ἡ μετάφρασις ἐκ τοῦ ρωσικοῦ, καὶ ἐκ χειρογράφου τοῦ συγγραφέως, ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Κ. Παπουλίδη, Διευθυντοῦ τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου Μακεδόνων Σπουδαστῶν, τῆς Ἐταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν.

2. Σημ. μεταφραστοῦ: «Παλαιοπίστους», ὁπαδοὺς τῆς παλαιᾶς πίστεως, ὀνομάζουν ἑαυτοὺς οἱ γνωστοὶ «ρασκόλνικοι», οἱ ὁποῖοι δὲν ἐδέχθησαν τὴν ἐπὶ Πατριάρχου Μόσχας Νίκωνος (1652-1658) διόρθωσιν τῶν λειτουργικῶν βιβλίων ἐπὶ τῆ βάσει τῶν ἑλληγικῶν προτύπων καὶ ἀπεσχίσθησαν τῆς Ὁρθοδόξου ἐν Ρωσίᾳ Ἐκκλησίας. Ἐκτοτε, καὶ μέχρι σήμερον, παρουσιάζονται εἰς δύο κυρίως παρατάξεις, τοὺς «ποπόβτσι», τοὺς ἔχοντας ἱερεῖς καὶ δεχομένους τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τοὺς «μπεζποπόβτσι», τοὺς μὴ ἔχοντας ἱερεῖς καὶ μὴ δεχομένους τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας.

Διὰ τὴν βιβλιογραφίαν, βλέπε τὸ κλασσικὸν πλέον ἔργον τοῦ Γάλλου σλαβολόγου P. P a s c a l, *Anvakum et les débuts du raskol. La crise religieuse au XVIIe siècle en Russie* (Bibliothèque de l'Institut Français de Léningrad, tome XVIII), Paris (H. Champion) 1938. Ἀνατύπωσις Paris (Mouton) 1963. Πρβλ. καὶ Γ ρ. Πα π α μ ι χ α ἤ λ, Μάξιμος ὁ Γραικός, ὁ πρῶτος φωτιστὴς τῶν Ρῶσων, Ἀθῆναι 1950. Βλ. Ἰ ω. Φ ε ι ὀ ἄ, Ρωσικὴ Ἐκκλησία, «Θρησκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία», τ. 10 (1967), 1043-1048.

λίας τῶν παλαιοπίστων. Προσφάτως ὁ εἰκονογράφος S. Bykadorov¹, μέλος τῆς παρὰ τὴν Ρίγαν κοινότητος παλαιοπίστων Grebensδίκων², ἐξωγράφησε μεγάλην εἰκόνα τοῦ ὁσίου Κυρίλλου, ὕψους 2 μέτρων καὶ πλάτους 65 ἑκατοστῶν (βλ. εἰκ. 2).

Ὁ ὁσιος παρεστάθη εἰς τὴν εἰκόνα ὀλόσωμος μὲ τὰ ἐπισκοπικά του ἄμφια, ἦτοι μὲ πολυσταύριον φαιλόνιον, μὲ τὸ ἐπιτραχήλιον διακεκοσμημένον μὲ μαργαρίτας καὶ μὲ τὸ ὠμοφόριον φέρον ρομβοειδῆ γλωσσίδια. Εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα κρατεῖ τὴν ἄκραν λευκοῦ

Εἰκ. 1. Ὁ ἀγιογράφος S. Bykadorov

1. Ὁ 39ετής S. Bykadorov (βλ. εἰκ. 1) ἀπεφοίτησε τῆς ἐπαγγελματικῆς σχολῆς καλῶν τεχνῶν τῆς πόλεως Ρίγα. Ἐξέμαθε τὴν τεχνικὴν τῶν εἰκόνων πλησίον τοῦ γνωστοῦ συντηρητοῦ τῶν εἰκόνων εἰς τὸ Λένινγκραντ F. A. Kalikin. Παρὰ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας του, ὁ S. Bykadorov ἐργάζεται ἀπὸ εικοσαετίας καὶ πλέον εἰς τὸ εἰκονογραφικὸν ἐργαστήριον τῆς κοινότητος παλαιοπίστων τῆς πόλεως Ρίγα.

2. Ἡ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Grebensδίκων κοινότης τῶν παλαιοπίστων ἰδρύθη τὸ ἔτος 1760 ὑπὸ τοῦ Feodor Nikiforovič Samanski. Φέρει ὅμως τὸ ὄνομα τοῦ Grebensδίκων ἐκ τοῦ ὁμωνύμου μέλους καὶ δωρητοῦ, πλουσίου ἐμπόρου τῆς πόλεως Ρίγα, μὲ μεγάλην ἐπιρροὴν Aleksej Petrovič Grebensδίκων. Ἡ ὡς ἄνω κοινότης φημίζεται διὰ τὴν ὠραίαν τῆς ἐκκλησίαν, διὰ τὴν χορωδίαν τῆς μὲ τὴν παραδοσιακὴν μουσικὴν, διὰ τὴν θαυμασίαν βιβλιοθήκην τῆς, ὅπου φυλάσσονται περισσότερα τῶν διακοσίων χειρόγραφα χρονολογούμενα ἀπὸ τοῦ 16ου ἕως τοῦ 20ου αἰῶνος καὶ πολλοὶ ἄλλαι παλαιαὶ ἐκδόσεις, καὶ τέλος διὰ τὴν συλλογὴν πολυτίμων εἰκόνων καὶ ἐκκλησιαστικῶν σκευῶν. Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἡ κοινότης ἐφημίζετο καὶ διὰ τοὺς εἰκονογράφους τῆς, ὡς οἱ G. F. Frolov, P. M. Sofronov, P. A. Pavlov. Τὸ 1960 ἐωρτάσθη πανηγυρικῶς ἡ δευτέρα ἑκατονταετηρίς τῆς κοινότητος. Βλ. I. Staroobrjadčeskij cerkovnyj kalendar' na 1960g. Staroobrjadčeskij cerkovnyj kalendar' na 1961g. Žurnal «Rodnaja Starina», Nos 1-13, Riga, 1928-1933 g. I. N. Z a v o l o k o, Staroobrjadčestvo v Latvii, ἐν τῷ συλλογικῷ ἔργῳ: Russkie v Latvii, Riga 1933, σ. 68-82. Τ ο ὕ α ὗ τ ο ὕ, Istorija Cerkvi Hristovoj, Riga 1936.

Εἰκ. 2. Ἡ εἰκὼν τοῦ ὁσίου Κυρίλλου

ἀμφίου καὶ Εὐαγγέλιον. Μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα εὐλογεῖ μὲ ἀνοικτὴν τὴν παλάμην. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀναπαρίστανον συνήθως εἰς τὰς εἰκόνας τοὺς ἁγίους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ὡς τὸν Μέγαν Βασίλειον, Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, Γρηγόριον τὸν Θεολόγον, Κύριλλον Ἀλεξανδρείας κ.ἄ. Ὡς ὁδηγὸς διὰ τὸν S. Bykadoron ἐχρησίμεισε τὸ εἰκονογραφικὸν πρότυπον τοῦ Stroganov τοῦ τέλους τοῦ 16ου καὶ ἀρχῶν τοῦ 17ου αἰῶνος, ὅπου ὑπὸ

φου, πολιά»¹. Ἡ μορφή τοῦ Κυρίλλου εἰς τὸ πρότυπον σχεδὸν δὲν φαίνεται ἢ μάλλον φαίνεται κατὰ τὸ ἥμισυ κατεστραμμένη. Ἀξιοσημείωτον εἶναι ὅτι εἰς τὴν εἰκόνα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πρότυπον σχέδιον, τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίλλου παρεστάθη περισσότερον ἐπίμηκες. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου εἶναι αὐστηρά, ἀσκητικά, ἀνατολικά. Οἱ ὀφθαλμοὶ εἶναι μεγάλοι, διαπεραστικοὶ καὶ αὐστηροί. Αἱ ὀφρῦες καὶ τὰ τόξα των εἶναι μεγάλα. Ἡ ρις εἶναι μακρὰ καὶ εὐθεῖα. Ἡ γενειάς καὶ ὁ μύσταξ εἶναι λευκοὶ καὶ ἐλαφρῶς βοστρυχοειδεῖς, δηλαδὴ ὅπως ἀκριβῶς καὶ τῶν λοιπῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ μορφή τοῦ Κυρίλλου παρεστάθη εἰς τὸ σύνολον ὅπως κάθε μορφή: λίαν ἐπίπεδος καὶ γεωμετρική.

Μάλλον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι παρεστάθη προσωπικὸν ἢ προσωπογραφικὸν σχῆμα, ἀλλὰ πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὅτι πρόκειται μόνον περὶ τῆς παραδοσιακῆς μορφῆς, τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἑτέρου τύπου τοῦ Κυρίλλου. Εἰς τὴν περίπτωσιν ὁμως ταύτην ὁ παλαιόπιστος εἰκονογράφος ὠδηγήθη διὰ τοῦ εἰκονογραφικοῦ προτύπου τοῦ 16ου αἰῶνος πρὸς τὴν οὐχὶ μεταγενεστέραν τοῦ 12ου-13ου αἰῶνος σλαβικὴν παράδοσιν².

Ὁ S. Bykadoron ἐξωγράφησε τὸν Κύριλλον εἰς μορφήν ἐπισκόπου, συμφώνως πρὸς τὴν ρωσικὴν εἰκονογραφικὴν παράδοσιν τῆς πρὸς τοῦ [πατριάρχου Μόσχας] Νίκωνος ἐποχῆς. Τὴν θέσιν ταύτην ἐνισχύει καὶ ἡ ἐπιγραφή εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς εἰκόνας: «Ἁγιος Κύριλλος ἐπίσκοπος Κατάνης». Ἐνταῦθα, θὰ ὠμολόγει τις ὅτι ὑφίσταται κάποια παρανόησις: Διότι εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Κατάνης (τῆς Σικελίας) Κύριλλος ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου καὶ ἐξῆσε τὸν 1ον μ.Χ. αἰῶνα (ἡ μνήμη αὐτοῦ ἐορτάζεται τὴν 21ην Μαρτίου)³.

Εἰς τὰ ρωσικὰ μνηαῖα ἀπὸ ἀρχαίων χρόνων ἐρρίζωσε ἡ λανθασμένη ταῦτις τοῦ δημοφιλῶς ἐν Ρωσίᾳ Κυρίλλου τοῦ Φιλοσόφου μετὰ τοῦ ἐπισκόπου Κατάνης⁴ Κυρίλλου, μαθητοῦ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ὀλίγον γνωστοῦ ἐν Ρωσίᾳ. Βλ. π.χ. τὸ κείμενον συναξαρίου τοῦ 17ου αἰῶνος εἰς τὴν ἡμερομηνίαν 14ης Φεβρουαρίου:

Ἁ Κύριλλος, Θεσσαλονικεὺς τὸ γένος... ἤδη ἐδίδαξε Μοραβούς, Βουλγάρους καὶ Σλάβους εἰς πίστιν Χριστοῦ καὶ μετέφρασε τὰ ἑλληνικὰ γράμματα εἰς τὴν ρωσικὴν γλῶσσαν, 130 χρόνους, πρὸ τῆς βαπτίσεως τῆς ρωσικῆς γῆς (ὁ συντάκτης ἔχει ὑπ' ὄψιν του τὸ ἔτος 858!, ἔτος κατὰ τὸ

1. Stroganovskij ikonopisnyj licevoj podlinik (konca 16-načala 17 stoletij). Izdanie litografij pri hudožestvenno-promyšlennom muzeume, Μόσχα 1869, σ νδ'.

Ἡ κατὰ διάφορον τρόπον παράστασις τῆς μορφῆς τοῦ Κυρίλλου-Κωνσταντίνου ἐνισχύεται καὶ ὑπὸ ἑτέρου ρωσικοῦ προτύπου τοῦ 16ου-18ου αἰῶνος. βλ. I. P. Barsukov, Istočniki russkoj agiografij, «Obsčestvo ljubitelej drevnej pismennosti», Sankt-Peterburg, t. LXXXI (1882), stlb. 292-293.

2. Βλ. O. M. Bodjanskij, Izobraženija slavjanskih pervoučitelej i prosvetitelej sv. Kirilla i Mefodija na poljah obraza svjatitelja Nikolaja Skoropomoščenika, nahodjaščegosja v Afońskom Do'iarском monastyre, «Čtenija v Obsčestve istorii i drevnostej rossijskih pri Moskovskom universitete», 1868, βιβλίον πρῶτον, σ. 247-250. Πρβλ. καὶ A. Vasiliev, Obrazi na Kiril i Metodij v čuždoto i našego izobrazitelno iskustvo, ἐν τῷ συλλογικῷ ἔργῳ: Hiljada i sto godini Slavjanska pismenost 863-1963. Sbornik v čest na Kiril i Metodij, Sofija 1963, σ. 393-488.

3. Arhim. Sergij, Polnyj Mesjaceslov Vostoka, τόμος 2ος, Μόσχα 1876, μέρος πρῶτον σ. 72, μέρος τρίτον σ. 137.

4. Αὐτόθι, τόμος 2ος, μέρος πρῶτον, σ. 39.

ὁποῖον ἤρχισεν ἡ ἀποστολὴ τοῦ Κυρίλλου εἰς τοὺς Χαζάρους. Σημ. (J. K. B.) *καὶ ἐξεδήμησε τὸ θέρος τοῦ ἔτους 6377... ταφεῖς εἰς τὴν (πόλιν) Καταών¹.*

Ἐπανερχόμενοι εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς νέας εἰκονογραφικῆς παραστάσεως τοῦ Κυρίλλου, σημειοῦμεν ὅτι εἶναι θαυμασμοῦ ἀξία ἡ αὐστηρὰ τεχνοτροπία τοῦ εἰκονογράφου τῆς πόλεως Ρίγα καὶ ἡ ἐμπνευσμένη τεχνικὴ του, χάριν τῆς ἀλησημονήτου καὶ προσφιλοῦς μορφῆς Κυρίλλου τοῦ Φιλοσόφου, φωτιστοῦ τῶν Σλάβων.

J. K. BEGUNOV

1. Svjatcy s kratkim opisaniem žitija svjatyh s perevodu sfjatejšego patriarha Josifa, v leto 7157 pečatannya, Napečatasja v tipografii Vilenskoj, ff 47-47 r.v.